

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

כ"ד אב

משניות מבוארות סמכת טהרות פרק א

והעצם שומר לו, לך מצטרף עמו. והגידו והקרינו והטלפס, כל שחוטכו ויוצא ממנו דם אלץ עקרו מלמטה, דהני במקום שונו ריכו, אבל שחוטכו כפי עצמו, לאו אכל הם. כל אלו קשה עם הבשר ביחד, מצטרפין לטמא טמאת אקליו, להשלים השעור לכביצה, שאם נגעו בשרין ונטמאו, מטמאין אקליו אחרים, אכל לא אדם, שאין ראשון לטמאה מטמא אדם. אבל אפילו אם הם מנבילות עצמן, אין ראשון מצטרפין לטמא טמאת נבלות, יעורו ראשון שומר מצטרף, וכן פקדו, וכל מינו נבלה, ואילו ויגידים לאו בשר הו, אבל אקליו הוי בהדי בשר. ולכן מטמאין טמאת אקליו, יוצא מה שחוטט בהמה טמאת לקרי והיא מפרקסת, מטמאה טמאת אקליו אבל לא טמאת נבלות עד שתמות, דכתיב (שם שם טו): 'וכי ימות מן הבמה', או עד שיתיר את ראשה, דאן אפילו במקרקסת מטמאה טמאת נבלות, דההוה כההוה, רבה הכתוב לטמא טמאת אקליו ממה שרבה לטמא טמאת נבלות, שרבי יש כאן כל אלו שמתמאין טמאת אקליו ואין מטמאין טמאת נבלות. הן האוכל שנטמא באב הטמאה, שנקרא ראשון לטמאה, ושנטמא בולד הטמאה שנקרא שני, מצטרפין לו עם זה לכביצה, שהוא שעור טמאת אקליו, כדי לטמא ככל שבשניהו, הני לעשותו שלישיו ואין מצטרף לעשותו ראשון, דהני חמור שבשניהם. כיצד כפי ביצה אוכל שהוא ראשון לטמאה וכפי ביצה אוכל שהוא שני, שבלולו זה שני, ועברו חזד הרי המערבות שהוא כביצה, זה שני לטמאה ופוסל את התרומה, וכן פתי ביצה אוכל שני, ובפיצה אוכל שלישי שבלולו זה בזה, הרי שאין בו שעור לחמור שבו, אבל כביצה אוכל ראשון וכביצה אוכל שני שבלולו זה בזה, הרי המערבות ראשון ועשוהו למגע שני, דהרי יש שעור בראשון לטמא חלקו, הני חלק המערבות לשנים, זה שני זה שני, והרי כל אחד חצי שעור של ראשון וחצי שעור של שני, והרי לו כדלעיל שבמצטרפין לכל שבטן. נפל זה לעצמו וזה לעצמו על כפר של תרומה פסולתו ונגשה שלישו, נפלו שניהו כאחד, עשאוהו שני. (1) כביצה אוכל שני, וכביצה אוכל שלישי, שבלולו זה בזה, הוי שני ואם חלקו, זה שליש זה שלישי, נפל זה לעצמו על כפר של תרומה, לא פסולתו. נפלו שניהו כאחד, עשאוהו שלישי. כביצה אוכל ראשון וכביצה אוכל שלישי שבלולו זה בזה, ראשון חלקו, זה שני זה שני. שאף השלישי שנגע בראשון נגשה שני, כשתי ביצים אוכל ראשון, כשתי ביצים אוכל שני שבלולו זה בזה, ראשון חלקו, זה ראשון זה ראשון, לשלשה או לארבעה הוי אלו שני. כשתי ביצים אוכל שני וכשתי ביצים אוכל שלישי שבלולו זה בזה, שני חלקו, זה שני זה שני, לשלשה או לארבעה הוי אלו שלישי:

ב הכנפים והנוצה, מטמאות ומטמאות ולא מצטרפות. רבי ישמעאל אומר, הנוצה מצטרפת. החרטום והצפרנים מטמאין ומטמאין ומצטרפים. רבי יוסי אומר, אף ראשי אגפים וראש הגב מצטרפים, שכן מניחים בפטמות: **ג** נבלת העור הטמאה צריכה מן השקפה והקשר, ומטמאה טמאת אקליו בכביצה, וכפי פרס לבסול את הגזיה, ואין בה פזות בבית הבליעה. והאוקלה אין טעון הערב שמש, ואין חביכו עליה על ביאת מקדש, אבל שורפין עליה את התרומה, והאוכל אכר מן החי ממנה אינו סוגף את הארבעים, ואין שחיתתה מטהרתה. הכנפים והנוצה, מטמאות ומטמאות ומצטרפות. החרטום והצפרנים, מטמאין ומטמאין ומצטרפין: **ד** ובבמה, העור והרטב והקיפה והאלל והעצמות והגידים והקרינים והטלפס, מצטרפין לטמא טמאת אקליו, והכל שחוטט בהמה טמאה לגוי והכל מפרקסת, מטמאה טמאת אקליו, אבל לא טמאת נבלות, עד שתמות או עד שיתיר את ראשה. רבה לטמא טמאת אקליו, ממה שרבה לטמא טמאת נבלות: **ה** האכל שנטמא באב הטמאה ושנטמא בולד הטמאה, מצטרפין זה עם זה לטמא ככל שבשניהו. כיצד, כפי ביצה אוכל שני וכןפיצה אוכל שני שבלולו זה בזה, שני חלקו, זה שני זה שני, וכפי ביצה אוכל שני שבלולו זה בזה, שני חלקו, זה שני זה שני, נפל זה לעצמו וזה לעצמו על כפר של תרומה, פסולתו. נפלו שניהו כאחד, עשאוהו שני: **ו** כביצה אוכל שני וכביצה אוכל שלישי שבלולו זה בזה, שני חלקו, זה שני זה שני, נפל זה לעצמו וזה לעצמו על כפר של תרומה, לא פסולתו. נפלו שניהו כאחד, עשאוהו שלישי. כביצה אוכל ראשון וכביצה אוכל שלישי שבלולו זה בזה, ראשון חלקו, זה שני זה שני, שאף השלישי שנגע בראשון נגשה שני, כשתי ביצים אוכל ראשון כשתי ביצים אוכל שני שבלולו זה בזה, ראשון חלקו, זה ראשון זה ראשון, לשלשה או לארבעה, הרי אלו שני. כשתי ביצים אוכל שני וכשתי ביצים אוכל שלישי שבלולו זה בזה, שני חלקו, זה שני זה שני, לשלשה או לארבעה, הרי אלו שלישי:

שהרי בכל אחד חצי שעור של ראשון וחצי שעור של שני, והרי לו כדלעיל שבמצטרפין לכל שבטן. נפל זה לעצמו וזה לעצמו על כפר של תרומה פסולתו ונגשה שלישו, נפלו שניהו כאחד, עשאוהו שני. (1) כביצה אוכל שני, וכביצה אוכל שלישי, שבלולו זה בזה, הוי שני ואם חלקו, זה שליש זה שלישי, נפל זה לעצמו על כפר של תרומה, לא פסולתו. נפלו שניהו כאחד, עשאוהו שלישי. כביצה אוכל ראשון וכביצה אוכל שלישי שבלולו זה בזה, ראשון חלקו, זה שני זה שני. שאף השלישי שנגע בראשון נגשה שני, כשתי ביצים אוכל ראשון, כשתי ביצים אוכל שני שבלולו זה בזה, ראשון חלקו, זה ראשון זה ראשון, לשלשה או לארבעה הוי אלו שני. כשתי ביצים אוכל שני וכשתי ביצים אוכל שלישי שבלולו זה בזה, שני חלקו, זה שני זה שני, לשלשה או לארבעה הוי אלו שלישי:

שהרי בכל אחד חצי שעור של ראשון וחצי שעור של שני, והרי לו כדלעיל שבמצטרפין לכל שבטן. נפל זה לעצמו וזה לעצמו על כפר של תרומה פסולתו ונגשה שלישו, נפלו שניהו כאחד, עשאוהו שני. (1) כביצה אוכל שני, וכביצה אוכל שלישי, שבלולו זה בזה, הוי שני ואם חלקו, זה שליש זה שלישי, נפל זה לעצמו על כפר של תרומה, לא פסולתו. נפלו שניהו כאחד, עשאוהו שלישי. כביצה אוכל ראשון וכביצה אוכל שלישי שבלולו זה בזה, ראשון חלקו, זה שני זה שני, שאף השלישי שנגע בראשון נגשה שני, כשתי ביצים אוכל ראשון, כשתי ביצים אוכל שני שבלולו זה בזה, ראשון חלקו, זה ראשון זה ראשון, לשלשה או לארבעה, הרי אלו שני. כשתי ביצים אוכל שני וכשתי ביצים אוכל שלישי שבלולו זה בזה, שני חלקו, זה שני זה שני, לשלשה או לארבעה, הרי אלו שלישי:

משניות מבוארות סמכת טהרות פרק ב

מטמא משקין להיות תחלה, והוי המשקין ראשון ועושה את העלה שני, ולכן אף הקדרה עצמה טמאה, דהעלה שבקדרה עושה את המשקין שבקדרה ראשון, וחורין המשקין ומטמאין את הקדרה, אם אין בו כביצה, הוא העלה עצמו טמא, דאכל מקבל טמאה בכל שהוא, והכל טהור, דפחות הכביצה אינו מטמא אחר, חזר המשקה שנגע ונכנס לקדרה, לתוך הקדרה ונגע במה שבקדרה, הכל טמא, והמשקין ומטמאין בכל שהוא ואין להם שעור. היתה האשה שנתעבת היקץ טמאה מגע טמא ומתעבת ביוק בן במקום המשקה בין במקום הנגוב, אם יש בו כביצה הכל טמא, דהיאשה ראשון לטמאה אין כביצה הוא טמא והכל טהור. היתה האשה טבולת יום, שנטבלה ולא העריב ביום, והיתה מנערת ולא הקדרה פסולת מטמאות, וראתה משקו על זדיה ספק מן הקדרה נטו ספק שהקלח נגע בדיה, והוא בתוך הקדרה, הירק פסול, מטמא ספק טבול יום, והקדרה טהורה, דטבול יום הכל מטמא המשקין להיות ראשון, דהני (פרק ט טהור 1) דהפסול את התרומה מטמא משקין להיות תחלה חוץ מטבול יום, ומטמא דים: אם מטמא אספק דים לטמא, טהור. **ב** ובי אלעזר אומר, האוכל אבל שהוא ראשון, הרי נגשה גופו ראשון, ואם נגע באכל, נגשה האוכל שני, אבל אכל שהוא שני, נגשה שני, אבל אכל שהוא שלישי, נגשה טפו שלישי, והניו כבאל חצי פרס, שהוא שני ביצים לדעת רש"י, וכביצה ומחצה לדעת הרמב"ם, והוא מגזרת רבי יוחנן איז דבר במסכת שבת. **ב** ויהושע בן לוי האוכל את ראשון ואכל שני, הרי הוא נגשה שני, דרק אבל שני ושני משקין דתרומה

ז מקרצות תיחכות בצק שהם נשכות זו בזו, שהם דבקות, שאם יפרשין יתא דבק בהן קצת מחתיכה השנייה, נטמאת אחת מן השני, ובכרם לומים אפסים שהם נשוכין זה בזה, שאי אפשר להפריש בלא שישק קצת מהשניה, נטמאת אחת מן השני, וזו קאלו נגע בקלו, וזאפילו פרשו אחר קר, כלן תחלה, פיון שנגעו בשעת חבורן, ואין נגע במשקין, כלן שניות, דהמשקה הוא ראשון, אפילו משקה שנגע בשני נגשה ראשון, והנגע בו שני, וזאפילו פרשו כלן שניות, נגע שניהו, דסתם שני טמאין הן, כלן שלישיות, ואפילו פרשו כלן שלישיות, חל מקרצת שהיתה בצק שהיתה תחלה, היתה שהיתה ראשון לטמאה, והשני לה תיחכות אחרות, שחבר לה תיחכות אחרות, כלן תחלה, דהני חבור, והנגעו באחרות אכל על בה, פרשו היא החתיכה הראשונה תחלה, וכלן הוי שניות, היתה שניה והשני לה אחרות, כלן שניות, פרוש, היא ענינה וכלן שלישיות, דכל מקום שאפילו כשפורשת את טמאה, הוי חבור לטמאה, אבל אם היתה המשקה שלישית, והשני לה אחרות, היא שלישית וכלן טהורות, דלא חביב חבור לטמאה, וכלן פרושו בין שלא פרושו: **א** ככרות הקדש, נטו שני חלקים או לחם הפנים או לחם של מנחות, שבתוך גומותיהם מים מקדשים, כשהיה חבור גומות הכפר מים שנגעשו על טהרת הקדש, נטמאת אחת מן השני, דהני חבור, וזאפילו הן מאה, כלן טמאות, ואף על פי שלא נגעו במים שבכפר אלא כפר נגע בחבור נטמאו כלן, שחבת הקדש עושה כאלו המשקה שבכפר נגע בכפר הניו ונטמא. אבל בתרומה אינו כן, שהכפר שנגע בטמא עוד אחד ונעושו שני, והשני פוסל השלישי ויותר לא, ולא חשוינו למשקה שבתוך הנטמא, אבל אם יש נתינון משקה טופח, שיש על הכריות משקה, אף בתרומה הכל טמא, שהמשקה שנגע והרי הוא חזר להיות ראשון ומטמא את הכפר הנגע בו לעשות שני, וכן כלם. ויש עוד פרוש אחר ברע"ב, עין שם.

כפיו גזרו שיהא שני, ולכן בראשון גם נגשה שני, והאוכל אכל שהוא שלישי, נגשה גופו שני וקדש, ואם נגע בכפר עושה את המשקה שלישי ורביעי ולא נגשה שני לתרומה, שאם נגע בתרומה לא פסקה, והתרומה נשארת טהורה, אבל לכתחלה אסור לאכל תרומה, והאי אוכל אכל ראשון ואכל שני, מיירי בחלו שנטמא לתרומה, שדינו בתרומה, ולא שיש בחלו שנגעשו לטהרת קדש, דחלו שנגעשו לטהרת קדש, דינו קהלו ולא קדשו: **א** הראשון שבחלו טמא ומטמא את התרומה, אם כפר של תרומה נגע בכפר של חלו שהוא ראשון, נטמא התרומה, השני שבחלו פוסל את התרומה מלאכלה ולא מטמא את התרומה, דשלישי אינו עושה רביעי בתרומה, ולכן נקרא פסול ולא טמא. והשלישי הני חלו שנגעשו טהרת תרומה שיש בו שלישי נאכל בנידו דמעמי, הניו אם נתערב בתבשיל שתרומה מערבת בו, נאכל התבשיל, ודוקא באין בתערובת פזית בכדי אכילת פרס, אבל אם לא פזית בכדי אכילת פרס אסור, דנקמא לו חלו שנגעשו על טהרת תרומה, פוסל גופו מלאכל בתרומה. **ד** הראשון והשני בתרומה מטמאין ומטמאין, והשלישי פוסל את הקדש, כדפרשנו במשנה ג' ולא טמא, והרביעי נאכל בנידו הקדש, הניו תרומה שנגעשו על טהרת הקדש ונתערב באחרים, נאכל, כדלעיל משנה ג' ויש בהן רביעי.

א האשה הטהורה שהיתה כובשת ירק של תרומה בקדרה, והירק צדון לא והכיר לקבל טמאה אלא כדרך הכבשים שחותכין אותן ומלחין אותן ונתנין אותן בקדרה, ואחר כך נתנין עליו יין או חמץ או שמן, והכיר אתו העלה, ונגעה בידים מלאכות (סתם) דים שניהו הן ופוסלין (התרומה) בעלה של ירק שהוא חוץ לקדרה, שהעלה היה חצי חוץ לקדרה וחצי בקדרה, ונגעה בחלק שחמחו במקום הנגוב, אף על פי שיש בו בעלה טהור, שהוא שעור לטמא טמאת אקליו, הוא העלה טמא, והכל טהור, שאר הירק והמשקין שבקדרה, דלא אתא האי עלה והטמא להו, דהני שניות לטמאה והעלה שלישי, ואין שלישי עושה רביעי בתרומה, נגעה במקום המשקה, הניו במקום שהעלה לח מהמשקין, אם יש בו כביצה, הכל טמא, דכל הפוסל את התרומה